

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ἰασηνοῦ τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμῳ, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν διηγεσίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα εὐριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικὸς
 Ἐτησίᾳ ὁρ. 12.—
 Ἐξάμηνος > 5,50
 Τριμηνος > 4,50
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

Ἐξωτερικὸς
 Ἐτησίᾳ ὁρ. 20. 15.—
 Ἐξάμηνος > 5.—
 Τριμηνος > 4,50

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΙΤΗΣ — ΕΒΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 30 Μαρτίου 1919

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35
 Θέλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδριτείου ὁρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειῶν

Ἔτος 41ον. — Ἀριθ. 18

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΝΕΣΤΟΡ ΜΑΛΟΤ

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Ἐκπλωμένος στὴ σανίδα του, ὁ Ἀρθούρος τῶλεγε, χωρὶς νὰ κουνιέται καθόλου. Ἡ καλύτερα, προσπαθοῦσε νὰ κολέη, γιατί ἐκόμπιαζε φοβερὰ καὶ δὲν μπορούσε νὰ πῆ γρήγορα τρεῖς λέξεις στὴν ἀράδα. Συχνὰ μάλιστα ἔκανε καὶ λάθη.

Ἡ μητέρα του τὸν ἐδιόρθωνε μαλακὰ μὰ κι' ἐπίμονα.

- Δὲν ξέρεις τὸ μῦθος σου! τοῦλεγε.
- Μὰ, μαμά...
- Ναι, περισσότερα λάθη κάνεις σήμερὰ ἀπὸ χθές.
- Προσάθετα νὰ τὸν μάθω...
- Δὲν τὸν ἐμάθεσ ὁμῶς.
- Δὲν μπόρεσα.
- Γιατί;
- Δὲν ξέρω . . . Ἔτσι . . . Γιατ' εἶμαι ἀρρωστος.

— Μὰ δὲν ἔχεις καμμιά ἀρρώστια τοῦ κεφαλιοῦ! Ἄ, ἐγὼ δὲν ἐνοῶ νὰ μὴ μάθῃς τίποτε καὶ, μὲ τὴν πρόφασιν πῶς εἶσαι ἀρρωστος, νὰ μεγαλώσῃς ἀγράμματος!

Πολὺ αὐστηρὴ μοῦ φάνηκε ἡ κυρία Μίλλιγκαν, κι' ὁμῶς μιλοῦσε χωρὶς θυμὸν καὶ μὲ φωνὴ γλυκεῖα.

— Γιατί δε μαθαίνεις τὰ μαθήματά σου καὶ μὲ κάνεις νὰ λυπᾶμαι ἔτσι;

— Μὰ δὲν μπορῶ, μαμά, σοῦ λέω πῶς δὲν μπορῶ.

Κι' ὁ Ἀρθούρος ἄρχισε νὰ κλαίει. Τὰ δάκρυά του ὁμῶς δὲν ἐκλόνησαν τὴν κυρία Μίλλιγκαν.

— Ἦθελα νὰ σάριζω τώρα νὰ παίξῃς μὲ τὸν Ρέμη καὶ μὲ τὰ σκυλιὰ, ἐξακολούθησε μὰ δὲν σάριζω, ἂν δὲν μοῦ πῆς τὸ μῦθος σου χωρὶς λάθος.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ, ἔδωκε στὸν Ἀρθούρον τὸ βιβλίον κι' ἀποκαρπύθηκε.

Ἐκεῖνος ἔκλαιγε μὲ ἀναφυλλήτῳ κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴ θέση μου τὸν ἀκούγα.

Πῶς ἡ κυρία Μίλλιγκαν μπορούσε νὰ φέρονται ἔτσι αὐστηρὰ πρὸς καὶ τὸν Ἀρθούρον, ποῦ ὁμῶς τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ; Ἄν δὲν μπορούσε νὰ μάθῃ τὸ μαθημά του, δὲν ἔφταιγε βέβαια αὐτός, παρὰ ἡ ἀρρώστια του.

Καὶ τώρα θὰ τὸν ἀφινε, χωρὶς νὰ τοῦ πῆ ἓνα καλὸ λόγο;

Μὰ ὄχι, δὲν τὸν ἄρισε . . . Ἄντι νὰ μπῆ ἐπὶ τὴν κἀμαρὰ τῆς, ὅπως ἐνόμισα πῶς θάκανε στὴν ἀρχή, ξαναγύρισε στὸ παιδί τῆς.

— Θέλεις, τοῦ εἶπε, νὰ τὸν μάθουμε μαζὶ;

— Ὁ ναι, μαμά, μαζὶ!

Κάθησε τότε κοντὰ του, ξανακῆρε τὸ βιβλίον κι' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ σιγὰ τὸ μῦθος, ποῦ λέγονταν « Ὁ Λύκος καὶ τὸ Ἀρνάκι ». Ὁ Ἀρθούρος ξανάλεγε μαζὶ τῆς κάθε λέξη καὶ κάθε φράση.

Ἄφου τοῦ διάβαζε ἔπει τὸ μῦθος τρεῖς φορές, ἡ κυρία Μίλλιγκαν, τεύξασε τὸ βιβλίον καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸν διαβάξῃ καὶ μονάχος του. Καὶ τότε μπῆκε στὴν κἀμαρὰ τῆς.

Ἀμέσως ὁ Ἀρθούρος ἄρχισε τὸ διαβάσμα κι' ἀπὸ τὴ θέση μου ἔβλεπα τὰ χεῖλη του ποῦ κουνιόυνταν.

Ἦταν φανερὸ πῶς τώρα μελετοῦσε μὲ ἤληλο.

Αὐτὸ ὁμῶς δὲν βάσταζε πολὺ. Γρήγορα σῆκωσε τὰ μάτια ἀπ' τὸ βιβλίον, τὰ χεῖλη του δὲν κουνιόυνταν πιά τόσο γρήγορα κι' ἀξάφνα σταμάτησαν ὀλωσδιόλου.

Δὲν ἐδιάβαζε πιά, οὔτε ἔλεγε τὸ μῦθος ἀπέξω.

Τὰ μάτια του, ποῦ γύριζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,

«Τότε συλλογιζόμενον μελαγχολικῶς...»

ἀπαντήθηκα μιά στιγμή μὲ τὰ δικά μου. Τοῦ ἀνεφεα νὰ ξαναρχίσῃ τὸ μαθημά του.

Μοῦ χαμογέλασε γλυκὰ, σὰ νὰ μοῦλεγε πῶς μ'εὐχαριστεῖ ποῦ τοῦ τὸ θύμισα, καὶ τὰ μάτια του προσηλώθησαν πάλι στὸ βιβλίον.

Σὲ λίγο ὁμῶς ξανασηκώθηκα καὶ πήγαν ἀπὸ τὴ μιά ὄχθη τοῦ καναλιοῦ ἐπὶ ἄλλη.

Ἐπειδὴ δὲν κοιτάζαν πιά πρὸς τὸ μέρος μου, σηκώθηκα ὀρθῶς ἔτσι κίνησα τὴν προσοχὴ τοῦ Ἀρθούρου καὶ τοῦδαίξα πάλι τὸ βιβλίον του.

Ἐνάσκηψε σ' αὐτὸ. Δυστυχῶς, ὑπερ' ἀπὸ δυὸ λεπτά, ἓνα ὥρατο θαλασσοπούλι, γοργὸ σαν τὴ σαίτα, ἔσχιζε τὸ κανάλι μπροστα στὸ πλοῦτο, ἀφίνοντας πίσω του μὲτα γαλάζια ἀκτίνα.

Ὁ Ἀρθούρος σῆκωσε φυσικὰ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ τὸ παρακολούθησῃ.

Κι' ἀφου χάθηκε τὸ πουλί, μὲ κατάρξε καὶ μοῦ εἶπε:

— Δὲ μπορῶ, βλέπεις. Θέλω πολὺ, μὰ δὲ

μπορῶ. — Ἐπλησίασα.

— Καὶ ὁμῶς; τοῦ εἶπα, ὁ μῦθος αὐτὸς δὲν εἶναι πολὺ δύσκολος.

— Ὁ, δυσκολώτατος μάλιστα!

— Ἐμένα μοῦ φάνηκε εὐκολος. Ἄκουσα τὴ μαμά σας ποῦ τὸν διάβαζε καὶ μοῦ φαίνεται πῶς τὸν θυμοῦμαι.

Χαμογέλασε σὰ νὰ μὴν τὸ πιστεῦσε.

— Θέλετε νὰ σᾶς τὸν πῶ;

— Ἀδύνατο! δὲ θὰ μπορέσῃς!

— Ὁ μπόρεσω... Θέλετε νὰ δοκιμάσω; Πάρτε τὸ βιβλίον.

Ὁ Ἀρθούρος πήρε τὸ βιβλίον κι' ἐγὼ ἄρχισα νὰ λέω τὸ μῦθος ἀπέξω. Δὲν μὲ διόρθωσε παρὰ δυὸ-τρεῖς φορές.

— Περιέργο πώς τον ξέρεις εσύ! εφώναξε.
— Και τώρα μου φαίνεται πώς θα τον έλεγα χωρίς κανένα λάθος.
— Μά πώς κατάφερες να τον μάθης έτσι;
— Νά, όσο τον διάβαζε η μαμά μου, εγώ άκουγα μ' άλλη μου την προσοχή, χωρίς να κοιτάζω τί γίνεται γύρω μας.
Κοκκίνισε ο να ντράπηκε και μια στιγμή γύρισε τα μάτια του άλλου. Έπειτα πάλι μου είπε:
— Καλά, κι' εγώ μπορώ να προσέξω σαν και σένα. Πώς το κατάφερες όμως να κρατήσεις στο νου σου, με τη σειρά τους, όλα αυτά τα λόγια; Έγώ δεν θυμόμυι παρά λίγα κι' ανακατωμένα.
Έξω κι' εγώ πώς το κατάφερα; Όσο τη στιγμή εκείνη δεν το είχα θυκερθη. Προσπάθησα όμως να το σκεφτώ τώρα και να το εξηγήσω.
— Για τί πράγμα μιλά αυτός ο μύθος; του είπα. Για ένα άρνι. Ναι; Βάζω λοιπόν με το νου μου άρνι. Έπειτα συλλογιέμαι τί κάνουν αυτά τάρνια. <Τάρνια είναι ασφαλισμένα στο μαντρί τους>. Βλέπω όμως άρνια ζαπλαωμένα να κοιμούνται ήσυχα. Κι' αφού τα ιδω, δεν τα ξεχνώ πιά... Παρακάτω λέει: «Τα σκυλιά κοιμούνται». Φυσικά, αφού τάρνια ήταν ασφαλισμένα, κοιμούνται και τα σκυλιά που τα φυλάνε. Τα βλέπω κι' αυτά και δεν τα ξεχνώ. Μά ξεχωρ' από τα σκυλιά, ποιος άλλος φυλάει το κοπάδι;
— Ο βοσκός! είπε ο Άρθουρος.
— Όρατε! Μά κι' ο βοσκός, αφού τάρνια είναι ασφαλισμένα στο μαντρί, δεν έχει τίποτα να κάνει. Πώς περνά λοιπόν την ώρα του;
— Παίζει τη φλογέρα του.
— Τον βλέπετε τώρα και σείς;
— Ναι.
— Πού είναι;
— Κάτω από ένα μεγάλο δένδρο, στον ήσκιο...
— Μονάχος του;
— Όχι, μ' άλλους γείτονες βοσκούς.
— Έ! τώρα λοιπόν που τα βλέπετε δ' αυτά, δεν μπορείτε να θυμηθήτε τα λόγια του μύθου; Έγώ λέω πώς μπορείτε! Ό, βέβαια μπορείτε!...
Ο Άρθουρος με κοίταξε με διαταγμό. Αλήθεια, θα μπορούσε;... Έπιτέλους αποφασίστηκε κι' άρχισε ναπαγγέλλει:
— «Τάρνια είναι ασφαλισμένα στο μαντρί τους. Τα σκυλιά κοιμούνται. Κι' ο βοσκός, στον ήσκιο ενός μεγάλου δένδρου, παίζει τη φλογέρα του μ' άλλους γείτονες βοσκούς.»
Κι' άξαφνα, κτυπώντας τα χέρια του με χαρά, εφώναξε:
— Τον ξέρω!.. Ός εδώ, τον ξέρω! Δεν έκανα κανένα λάθος!
— Θέλετε λοιπόν να μάθετε και το υπόλοιπο με τον ίδιο τρόπο;
— Ναι! Με σένα είμαι βέβαιος πως

θα τον μάθω δλο. Ό, πως θα εύχαριστηθώ η μαμά! (*)
Κι' άρχισε να μαθαίνει το υπόλοιπο του μύθου, όπως είχε μάθει και την άρχή.
Σ' ένα τέταρτο της ώρας τον ξηρέστην έντέλεια και τον έλεγε άπείω χωρίς να σκουντάρη καθόλου.
Τη στιγμή εκείνη μπήκε η μητέρα του. Στην άρχή θύμωσε που μάς είδε μαζί, γιατί ένόμισε πως παίζαμε μα' ο Άρθουρος δεν την άφισε να πη λέρη.
— Τον ξέρω, της φώναξε. Αυτός μου τον έμαθε!
Η κυρία Μίλλιγκαν με κοίταζε έκπληκτη κι' έτοιμάζονταν να με ρωτήσει, όταν ο Άρθουρος άρχισε να της λέει το «Λύκο και τάρνια». Με χαρούμενο ύφος, θριαμβευτικό, είπε το μύθο όλόκληρο, χωρίς να κουμιάση και χωρίς να λαθήση πουθενά.
Σ' αυτό το διάστημα, εγώ κοίταξα την κ. Μίλλιγκαν. Είδα τώρα της πρόσωπο να φωτισθώ από ένα χαμόγελο, έπειτα μου φάνηκε πως τα μάτια της ύγράθηκαν επειδή όμως εκείνη τη στιγμή έσκυψε κι' άγκάλιασε με τα δυο της χέρια το παιδί της, για να το φιλήση, δεν μπόρεσα να ιδω άν έκλαιγε.
— Τα λόγια, έλεγε ο Άρθουρος, είναι κουτά, δε σημαίνουν τίποτα' τα πράγματα όμως τα βλέπεις κι' ο Ρεμής μ' έκαμε να ιδω το βοσκό με την φλογέρα του. Άμα σήκωνα τα μάτια από το βιβλίο, δεν μ' έννοιαζε πιά για τα γύρω μου πράγματα' έβλεπα μόνο τη φλογέρα του βοσκού' κι' άκουγα το τραγούδι που έπαίξε. Θελεις, μαμά, να σου το πω αυτό το τραγούδι;
Κι' έτραγούδησε άγγλικά ένα σκοπό λυπητερό.
Αυτή τη φορά η κυρία Μίλλιγκαν έκλαιγε για καλά. Κι' άμα σηκώθηκε, είδα τα δάκρυά της στα μάγουλα του Άρθουρου. Τότε με πλησίασε, μου έπιασε το χέρι και μου το έτριξε τόσο τρυφερά, που αισθανθήκα μια μεγάλη συγκίνηση.
— Είσαι καλό παιδί, μου είπε.
«Αν διηγώθηκα με τόσο έκταση το μικρό αυτό επεισόδιο, το έκαμα για να έννοηθώ η αλλαγή που από την ημέρα εκείνη, έγινε στη θέση μου. Χθες με είχαν πάρει για σα λ τ ι μ π ά γ κ ο, ύποχρεωμένο να διασκεδάξη με τα σκυλιά του, με τον πίθηκο και με την άρχη του έν άρρωστο παιδί. Άλλα το μάθημα αυτό μ' έχώρισε από τα ζώα μου' έγινε σύντροφος, σχεδόν φίλος.
Πρέπει να πω τώρα και τούτο, που το έμαθα άργότερα: η κυρία Μίλλιγκαν ήταν καταλυπημένη που έβλεπε το γιο της να μη μαθαίνει, ή καλύτερα, να μη μπορεί να μάθη τίποτα. Αν και άρρωστος, ή μητέρα του έννοιασε να καταγίνεται, να διαβάξη και ίσα-ίσα επειδή ή άρρώστεια του θα βαστούσε πολύ, ήθελε να δώση από τώρα

στο νου του τις συνήθειες εκείνες, που θα τον έκαναν να κερδίση τον χαμένο καιρό όταν θα γίνονταν καλά.
Κι' ως τώρα δεν το είχε καταφέρει. Ο Άρθουρος δεν ήταν καθάυτο φυγόπονος, δεν είχε όμως άρκετη προσοχή κι' έπιμέλεια. Έπιαινε χωρίς αντίσταση το βιβλίο που τουβαζαν στα χέρια, άνοιγε μάλιστα με προθυμία τα χέρια του για να το πάρη' δεν άνιγε όμως και το νου του και έλωσιδίου μηχανικά, σαν πάπαγάλος, έλεγε κουτσα-στραβά τα λόγια, που του έχωναν με το στανίδο στο κεφάλι.
Από τούτο ή μεγάλη λύπη της μητέρας του, που ήταν άπελπισμένη γι' αυτόν.
Από τούτο κι' ή μεγάλη της χαρά, όταν τον άκουσε να της λέη το μύθο, που έμαθε μαζί μου σε μισή ώρα, έντ' αυτή, όλόκληρες ημέρες, δεν είχε καταφέρει να του τον μάθη.
Όταν συλλογιζόμυι τώρα τις ημέρες που πέρασα στον «Κόκνο», με την κυρία Μίλλιγκαν και με τον Άρθουρο, βρίσκω πως ήταν οι καλύτερες της παιδικής μου ήλικίας.
Ο Άρθουρος είχ' αισθανθώ για μένα μια θερμότερη φιλία κι' εγώ πάλι τον συμπάθησα τόσο πολύ, που τον θεωρούσα σαν αδελφό μου. Ποτέ δεν μουδειξε κείνος την παραμικρή περιηράνεια ή άκαταδεξιά, άν κι' ή θέση του ήταν τόσο άνώτερη από τη δική μου' κι' εγώ ποτέ δεν αισθανθήκα στενοχώρια κι' άμηνανία.
Αυτό βέβαια χρωστούνταν στην ήλικία μου και στην άπειρία μου χρωστούνταν όμως πολύ και στη μεγάλη λεπτότητα, στην άπειρη καλωσύνη της κυρίας Μίλλιγκαν, που συχνά μου μιλούσε σε να ήμουν παιδί της.
Έπειτα το ταξίδι εκείνο ήταν για μένα μαγεία. Ούτε μια ώρα πληκτική ή κουραστική. Από το πρωί ως το βράδυ, όλες μας οι ώρες άπολαυστικές.
Όταν ο τόπος που περνούσαμε ήταν άμορφος, δεν έκαναμε παρά λίγες λεθγες την ημέρα' όταν ήταν μόνοντος, χωρίς ένδιαφέρω, τρέχαμε γρηγορώτερα.
Έτσι από τη Βιλλαφράγκα καταθήκαμε στο Μπεζίερ. Σεκινούσαμε και στεκόμαστε όπου θέλαμε. Καμμία φροντίδα, από τις συνειθισμένες των ταξιδιωτών, δεν μάς έννοησε. Δεν είμαστε ύποχρεωμένοι να τρέχουμε άρες για να βρούμε κατάλυμα και φαγητό. Την προσδιορισμένη ώρα, το τραπέζι μάς στρώνονταν στη βεράντα. Και τρώγοντας ήσυχα, παρακολουθούσαμε το κινούμενο θέαμα των δυο όχθων.
Όταν ένόμιανε, σταματούσαμε στο μέρος που βρισκόμαστε και περιμέναμε κεί ως να ξεμερώση. Αν έκανε ψύχρα, κλεινόμαστε στο σαλόνι κι' αφού ανάβουμε φωτιά, για να φύγη ή ύγρασία που έβλαπτε τον άρρωστο, φέρναμε τις λάμπες και καθόμαστε γύρω στο τραπέζι.

Η κυρία Μίλλιγκαν μάς έδειχνε τότε εικονογραφημένα βιβλία ή λευκάματα με φωτογραφίες. Όπως το πλοίο μας ήταν καιωμένο για το είδικό αυτό ταξίδι, έτσι ήταν διαλεγμένα και τα βιβλία του ταξιδιού. Όταν τα μάτια μας κουράζονταν, ή κυρία Μίλλιγκαν μάς διάβαζε ή μάς έδειχνε άπ' αυτά δ,τι μπορούσε να μάς ένδιαφέρη και να το καταλαβαίνουμε. Έπειτα έκλεινε βιβλία και λευκάματα, και μάς διηγούνταν παραμύθια ή ιστορήματα, σχετικά με τις χάρες που περνούσαμε. Μιλούσε με τα μάτια καρφωμένα στα μάτια του Άρθουρου κι' ήταν συγκινητικό να βλέπη κανείς τον κόπο που έκανε για να έκραξη μόνο σεις ιδέες και να μεταχειρίζεται μόνο όσες λέξεις μπορούσε να έννοη ή μικρός άρρωστος.
Ευτυχισμένη, γλυκεία ζωή για ένα παιδί σαν και μένα, που είχε άφίσει το φτωχό χωριάτοσπιτο της μάνας-Μπαρμπερίνας, για νακολουθήση στους δρόμους τον Βιτάλη. [Έπεται συνέχεια]

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΣΤΡΟ-ΚΟΡΝΗΛΗ

Υπήρχε κάποι τι μες στη ζωή του Μαστρο-Κορνήλη που δεν ήταν και τόσο ξάστερο. Από τον καιρό που άρχινησαν να δουλεύουνε στη χώρα οι μύλοι με τον άτμό, κανείς πιά δεν του πήγαινε ν' αλήθη στάρι από το χωριό, και όμως οι φτερούτες του μύλου του γυροθεσαν όλοένα σαν τον παλιό καλό καιρό των μωλωνάδων. Και κατά το σούρωμα, έβλεπε στο δρόμο το γέρο μωλωνά να τραβά το γαϊδουράκι του φορτωμένο με σακκία άλευρί.
— Καλή-σπέρα, Μαστρο-Κορνήλη, του φωνάζαν οι χωρικοί' δουλεύει ο μύλος, έ;
— Δουλεύει, παιδιά μου, άπαντούσε μ' εύθυμη φωνή, Δόξα νάχη ο Θεός, δε μάς λείπει ή δουλειά.
Κι' όταν τον ρωτούσαν από πού την ξετρούπωνε τόση δουλειά, ο γέρος έβαλε το δάχτυλο στα χείλη κι' αποκρινότανε σοβαρά:
— Ά! τσιμουδιά. Είναι για το έξω-τερικό.
Κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να του πάρη άλλο λόγο. Αν πής νάβαζε πόδι μεσα στο μύλο, αυτό ούτε να το συλλογιζότανε!
Κι' αυτή άκόμα ή Ζωίτσα, ή έγγονή του, δεν είχε την άδεια. Όποιος περνούσε από το μύλο, έβλεπε την πόρτα πάντα κλειστή, τα μεγάλα φτερά να γυρίζουν όλοένα και το γέρο γαϊδουράκι να τρώη το χορτάρι στο πλάτωμα του μύλου, έντ' ένας λιγνός μεγάλος γάτος λιαζότανε στο παράθυρο και κοίταζε τους διαβάτες μ' ένα ύφος πολύ κακό.
«Όλα αυτά γαινότανε μυστηρίο και ο

κόσμος μιλούσε. Ο καθένας έλεγε το δικό του κι' έξηγουσε όπως ήθελε το μυστικό του Μαστρο-Κορνήλη. Οι περιεσιότεροι μάλιστα λέγανε πως μέσα στο μύλο βρισκότανε περισσότερα σακκία με τάλληρα παρά μ' άλεύρι.
Στο τέλος-τέλος όμως φανερώθηκε κι' αυτό το μυστήριο, σαν δλα.
Μια μέρα ο γιός του, μαζί με την Ζωίτσα, την έγγονη του Μαστρο-Κορνήλη, άνέβηκαν στο μύλο για να δουνε το γέρο μωλωνά.
Τη στιγμή που φτάσανε στο μύλο, δ,τι είχε βγή ο Μαστρο-Κορνήλης. Η πόρτα ήταν κλειστή κι' άμπαρωμένη, μα ο κατομοίρης είχε ξεχάσει έξω τη σκάλα του και τα παιδιά σοφίστηκαν να μπειν από το παράθυρο για να ιδούν τι συμβαίνει επί τέλους μέσα σ' αυτό το μύλο.
Το παράθυρο δεν ήταν ψηλά, ή σκάλα ήταν καλή και σε δυο λεπτά τα δυο παιδιά ήταν μέσα.
Παράξενο πράγμα. Η κάμαρα που ήταν ή μωλοπέτρα, ήταν άδειανή. Ούτε σακκί, ούτε σπείρι από σιτάρι. Οι τοίχοι γεμάτοι άράχνες, και πουθενά ούτε μισή σκόνη άλευριού. Ούτε που έρχότανε στη μύτη ή άμορφη εκείνη ζωστή μωρονιά του σταριού όταν σπάξη κάτω άπ' τη μωλοπέτρα κι' ευαδιάζει δλο το μύλο. Τίποτα... Ο σκελετός του μύλου κατασοχημένος από σκόνη, κι' ο μεγάλος λιγνός γάτος κοιμώτανε άπανου ήσυχος.
Η κάτω κάμαρα ήταν τα ίδια δυστυχισμένη κι' άδεινή. Ένα παλιοκρέβατο, κάποι κουρέλια, ένα ξεροκόμματο μαύρο ψωμί σ' ένα σκαλοπάτι, και στη γωνία άκκομπισμένα τρία-τέσσερα σακκία, σκασμένα, που δείχνανε πως ήτανε γεμάτα με χύμα άσπρο και με παλιασέβστες.
Αυτό ήταν το μυστικό του Μαστρο-Κορνήλη! Αυτά τ' άβεστοχώματα έσπερνε στους δρόμους το βράδυ-βράδυ, για να σώση την υπόληψη του μύλου του, κάνοντας να πιστεύη ο κόσμος πως άλθεσ άκόμη σιτάρι. Φτωχός μύλος! Κακόμοιρε Κορνήλη. Τόσον καιρό τώρα οι άλευροβιομήχανοι του πήσαν και την τελευταία πελάτη... Γυρίζουν όλοένα τα φτερά του μύλου, μα γυρίζουν στα κούφια, στον άέρα!
Τα παιδιά, με τα δάκρυα στα μάτια, ήρθαν να μου πουνε τί είδανε στο μύλο. Φούσκασε ή καρδιά μου σαν το άκουσα. Δεν χάνω καιρό. Τρέχω σ' όλους τους γείτονους, τους λέγω την ύπόθεση με δυο λόγια κι' έδωι μαζί άποφασίζουμε να παρηγορησουμε το γέρο-μωλωνά. Στο λεπτό μαζέψαμε δυο σιτάρι είχαμε στο χωριό, το φορτώσαμε στα γαϊδουράκια και δρόμο, δλο το χωριό μαζί, για το μύλο του Μαστρο-Κορνήλη. Ά, τί ώραία που ήταν αυτή ή λιτανεία των γαϊδουριών με φορτώμα άπ' αλήθινά σιτάρι αυτή τη φορά!...

Ο μύλος ήταν δλάνοικτος. Μπρος στην πόρτα, ο Μαστρο-Κορνήλης καθισμένος σ' ένα σακκί με χύμα, έκλαιγε με το κεφάλι μες στα χέρια. Είχε καταλάβει στο γυρισμό του πως κάποιος μπήκε μες στο μύλο του, την ώρα που λειπε, κι' έμαθε το μυστικό του.
— Ωμέλιανε! έκλαιγε και χτυπιώτανε, άλλοίμονό μου τώρα. Δε μου μένει άλλο παρά να πεθάνω. Πάει ή υπόληψη του μύλου μου.
Και σου έσχιζε την καρδιά με τα κλάμματα του. Φώναζε το μύλο του γαϊδουρικά, τούθινα χίλια τρυφερά όνδματα, τούθλαγε τον πόνο του σαν να μιλούσε σ' άνθρωπο.
Αυτή την ώρα πρόβαλαν και τα γαϊδουράκια με τα φορτώματα στο ίσωμα, και δλοι μαζί άρχισαμε να φωνάζουμε σαν στον καλό παλιό καιρό των μωλωνάδων:
— Έ! από το μύλο... Έ! Μαστρο-Κορνήλη!...
Και τα σακκία στοιβάζονται μπροστά στην πόρτα, άφίνοντας να ξεχύνεται, από καμμία σκισμάδα, τόλξανθο χονδρό σιτάρι και να γεμίζη το χύμα.
Ο Μαστρο-Κορνήλης άνοιξε κάποι μάτια τόσο! Σηκώθηκε σαν ήλεκτριςμένος, έπιασε το στάρι στο χέρι του, το ψηλαφούσε, το χαιδέυε...
— Σιτάρι είναι, έλεγε γελώντας και κλείγοντας μαζί. Σιτάρι! Άφιστε με να το χαρύν τα μάτια μου.
Και στρέφοντας σε μάς:
— Μά τώξερα εγώ πως θα μου ξαναρθήτε!
Θέλαμε να τον σηκώσουμε στα χέρια, να τον πάμε στο χωριό με πομπή. Μά κείνος άντιστάθηκε.
— Όχι, όχι, παιδιά μου. Να δώσω πρώτα το μύλο μου να φάη!... Για φαντασθήτε πόσον καιρό έχει ο φτωχός να βάλη σιτάρι στο δόντι του!...
Κι' από τότε, το λέγω για έπαινό μας, δεν άφήσαμεν ούτε μια μέρα το μύλο δίχως στάρι.
Κάποια μέρα όμως πέθανε ο Μαστρο-Κορνήλης, και μαζί του πέθανε κι' ο ύστερός μας άνεμόμυλος. Οι φτερούτες του δεν ξεναγύρισαν πιά στο μελτέμι. Σταμάτησαν για καλά αυτή τη φορά. Παθαίνοντας ο Κορνήλης, δεν άφηνε διάδοχο.
(Α. Daudet) Ε. ΜΑΥΡΙΑΝΗΣ

(*) Ίδε σκίνα πωρηγ. φύλλου, σελ. 129.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΓΙΑΓΙΑ Κ' ΕΓΓΟΝΙ

Χαριζόμενο από σύμπνομήν σου... Έχεις, διαμάντι αστραφτερό, νά τα φορέσων βάλυστά καλά σου...

Φορείς, γιαγιά, το γύρω στο λαιμό δλόχουσα, κροιάλοιοιο γιορτανί;

Κι' αφέτρες, γιαγιά, βασιλικό, και μεναβέδες στο παρόδυρο σου...

Κοίτα, γιαγιά, ο ήλιος ξεφυγέ, τά σύννεφα τόνωρο του χουσιζέ!

ΜΟΝΟ ΓΙΑΤΙ «ΑΕΝ ΤΟ ΕΧΟΥΜΕ»...

Πάντα έλεγα: «Πώς ήθελα νάχα ένα ρολογάκι! θά τ' αγαπούσα τόσο πολύ...

Εγινέται όμως—στού κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα!

Πέρων, τίς παραμονές του νέου έτους, ή αδελφή μου ή πιό μικρή...

—Έχεις, ή μαμμά θα σου χαρήσων ένα ρολογάκι για δωρο.

Όταν κοιμάται ο δυστυχής, Καςίς μη τον ευπνίστη.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πέτρος.—Έξερεις, Παύλο, ο παππούς μου άπέθανεν 85 έτών!

Ό Τριός ορώ; τή Φώτη: —Τι δά πη Όκεανία; —Ό Φώτης μέ βία: —Τό θηλυκό τού Όκεανός!

Ό Κουρισηφαλάκης γκαρσόνι Ξενοδοχείου. —Πελάτης: —Γκαρσόν! μά μύγα στη σούπα!

Ό Κουρισηφαλάκης, άκηδημένος: —Τήν καίμένη! —Έστάλη από τού Παϊδί της Ρουμέλης

ΕΒΔΟΜΗΜΕΡΟΙ ΔΙΑΓΩΓΙΣΜΟΙ

Ό συνοδεύων τήν λύση με 10 λεπτά δέ λάβη άπλώς άεροσ εις τήν Κληρώσιον. —Εάν θέλη να δημοσιεύση και τόννό του εις τούς Λύσιες, πρέπει να έσυνέλκη 25 εις γραμματόσημον.

Table with 10 columns: ΔΗΣ, ΝΟ, Α, ΦΑ, ΝΗΣ, ΡΙ, ΘΟΥ, ΛΙ, ΡΟ, ΦΩΝ, ΔΟ, ΤΟΣ, ΚΥ, Η, ΞΕ, ΣΤΟ

Τέσσαρες άρχαίοι συγγραφείς. 6.) Αίνιγμα —Έστάλη από τού Μικρού Λαβλιου

Υ.) Διά τούς Γαλλομαδείς —Έστάλη από τού Φώρο τού Ασέντα

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ

Κάλλιο ποικηικό κεφάλι. Παρά λειονταριού σούδα. —Όποιος κάνει ένα καλάθι Κι' εκατό μπορεί να κάνει.

Ό συνοδεύων τών δύο πρώτων άριθμών όρζει τήν θέσιν τού Διαγωνιζόμενου, μεταξύ δέ δύο έχόντων τήσόν άριθμους, προηγείται ό έχων τόν δέυτερον άριθμόν μεγαλύτερον.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Από 16 έτών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες ηλικίαν εις τή τετράειση).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη Έλλάς, 15, 13, 14. [Έκτός Διαγωνισμού: Τραγοῦδι της Λευτεριάς, 15, 15, 15]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνική Σημαία, 15, 10, 12. — Νικηφόρον Σίφος, 15, 10, 12.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαρβαρομάχος Έλλάς, 15, 9, 12. — Έλληνικόν Στέμμα, 15, 8, 11. — Χρυσόφραση Έλίπια, 14, 8, 11.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δευτερά στούς Σκλάβους, 15, 7, 11. —Μερία Χ. Λεπίση, 14, 7, 10. —Μεγάλη Ίδέα, 14, 7, 10.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Γεώργιος Π. Λαγκατός, 8, 3, 5. —Ιούλιος Κάισαρ, 8, 2, 5.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζανθό Έλληνοπούλι, 15, 9, 12.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ωραίο Θαλασοπούλι, 15, 7, 11. —Νίνα Ν. Κοτσίδη, 15, 5, 10.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κατζής Περμετιανός, 14, 5, 9. — Πατρινοπούλο, 14, 5, 9. —Αναστασία Π. Μικολαΐδου, 12, 6, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Παγαταία Κόρη, 10, 5, 7. —Κόκκινω Γάντι, 10, 5, 7.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Κήμα τού Λαυρίου, 8, 5, 5. —Άσθη της Δόξης, 8, 2, 5. —Τεύθρας, 8, 2, 5.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 174^{ου} ΔΙΑΓΩΓΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΛΕΚΤΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΣΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1919

Για τών τριών άριθμών, οι όποιοι συνοδεύουν έκαστον όνομα, ο πρώτος σημαίνει πρῶται, Ασχίσεις, ένεκρίθησαν έι τής Συλλογής τού Διαγωνιζόμενου, ο δέυτερος πρῶται έι αυτών ήσαν έκτάκτως άραται και ο τρίτος τά δι' αυτές όλας άπονεμηθέντα Έδάμια.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Από 16 έτών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες ηλικίαν εις τή τετράειση).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη Έλλάς, 15, 13, 14. [Έκτός Διαγωνισμού: Τραγοῦδι της Λευτεριάς, 15, 15, 15]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνική Σημαία, 15, 10, 12. — Νικηφόρον Σίφος, 15, 10, 12.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαρβαρομάχος Έλλάς, 15, 9, 12. — Έλληνικόν Στέμμα, 15, 8, 11. — Χρυσόφραση Έλίπια, 14, 8, 11.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δευτερά στούς Σκλάβους, 15, 7, 11. —Μερία Χ. Λεπίση, 14, 7, 10. —Μεγάλη Ίδέα, 14, 7, 10.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Γεώργιος Π. Λαγκατός, 8, 3, 5. —Ιούλιος Κάισαρ, 8, 2, 5.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζανθό Έλληνοπούλι, 15, 9, 12.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ωραίο Θαλασοπούλι, 15, 7, 11. —Νίνα Ν. Κοτσίδη, 15, 5, 10.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κατζής Περμετιανός, 14, 5, 9. — Πατρινοπούλο, 14, 5, 9. —Αναστασία Π. Μικολαΐδου, 12, 6, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Παγαταία Κόρη, 10, 5, 7. —Κόκκινω Γάντι, 10, 5, 7.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Κήμα τού Λαυρίου, 8, 5, 5. —Άσθη της Δόξης, 8, 2, 5. —Τεύθρας, 8, 2, 5.

ναία Έλλάς, 13, 5, 9. —Ατρώμης Έλληνίς, 13, 5, 9. —Έλληνική Άκμή, 14, 4, 9. —Χρυσόμαλλον Δέρας, 10, 7, 8. —Διαβολάκη της Γετονιάς, 11, 6, 8. —Κική Γ. Πιστία, 11, 6, 8. —Πορμενική Φλογέρα, 12, 5, 8. —Τιμημένη Γαλαγόλευκη, 12, 5, 8.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Από 16 έτών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες ηλικίαν εις τή τετράειση).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη Έλλάς, 15, 13, 14. [Έκτός Διαγωνισμού: Τραγοῦδι της Λευτεριάς, 15, 15, 15]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνική Σημαία, 15, 10, 12. — Νικηφόρον Σίφος, 15, 10, 12.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαρβαρομάχος Έλλάς, 15, 9, 12. — Έλληνικόν Στέμμα, 15, 8, 11. — Χρυσόφραση Έλίπια, 14, 8, 11.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δευτερά στούς Σκλάβους, 15, 7, 11. —Μερία Χ. Λεπίση, 14, 7, 10. —Μεγάλη Ίδέα, 14, 7, 10.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Γεώργιος Π. Λαγκατός, 8, 3, 5. —Ιούλιος Κάισαρ, 8, 2, 5.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζανθό Έλληνοπούλι, 15, 9, 12.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ωραίο Θαλασοπούλι, 15, 7, 11. —Νίνα Ν. Κοτσίδη, 15, 5, 10.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κατζής Περμετιανός, 14, 5, 9. — Πατρινοπούλο, 14, 5, 9. —Αναστασία Π. Μικολαΐδου, 12, 6, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Παγαταία Κόρη, 10, 5, 7. —Κόκκινω Γάντι, 10, 5, 7.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Κήμα τού Λαυρίου, 8, 5, 5. —Άσθη της Δόξης, 8, 2, 5. —Τεύθρας, 8, 2, 5.

και νά τις πετάξω; Για τούτο μου φαίνεται περίεργο να προκηρῶσαι καινούργιο Διαγωνισμό Άσκησεων και για τήν Β' Έξερησία. Με τούς Συλλογός που έχω, δέ παρῶσα Λαμπρά, τή ο τάος του χρόνου. Καί θά προκηρῶσαι έκπῶρος ένα Διαγωνισμό διά τήν Α' Έξερησίαν τού 1920.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Από 16 έτών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες ηλικίαν εις τή τετράειση).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη Έλλάς, 15, 13, 14. [Έκτός Διαγωνισμού: Τραγοῦδι της Λευτεριάς, 15, 15, 15]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνική Σημαία, 15, 10, 12. — Νικηφόρον Σίφος, 15, 10, 12.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαρβαρομάχος Έλλάς, 15, 9, 12. — Έλληνικόν Στέμμα, 15, 8, 11. — Χρυσόφραση Έλίπια, 14, 8, 11.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δευτερά στούς Σκλάβους, 15, 7, 11. —Μερία Χ. Λεπίση, 14, 7, 10. —Μεγάλη Ίδέα, 14, 7, 10.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Γεώργιος Π. Λαγκατός, 8, 3, 5. —Ιούλιος Κάισαρ, 8, 2, 5.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζανθό Έλληνοπούλι, 15, 9, 12.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ωραίο Θαλασοπούλι, 15, 7, 11. —Νίνα Ν. Κοτσίδη, 15, 5, 10.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κατζής Περμετιανός, 14, 5, 9. — Πατρινοπούλο, 14, 5, 9. —Αναστασία Π. Μικολαΐδου, 12, 6, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Παγαταία Κόρη, 10, 5, 7. —Κόκκινω Γάντι, 10, 5, 7.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Κήμα τού Λαυρίου, 8, 5, 5. —Άσθη της Δόξης, 8, 2, 5. —Τεύθρας, 8, 2, 5.

τόσο, ώστε δέν κλαίει πιά όσο κι άν τον βλεπῶς. Τά πιό δουρατέο είναι πού είμαστε διαζύγιο με τή βίβλια. Άν διάβαζε τουλάχιστον τήν «Διάπλασι» πού τόν έκαιες ανδρομητή... Γί' αυτό μία συμβουλή θά σου δώσω: Πάρ' τον δυό-τρείς ημέρες κατῶσῶρα, με τό καλό, κι άρχισα να τού διαβάξω τή «Χωρίς Οικογένεια».

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Από 16 έτών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες ηλικίαν εις τή τετράειση).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη Έλλάς, 15, 13, 14. [Έκτός Διαγωνισμού: Τραγοῦδι της Λευτεριάς, 15, 15, 15]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνική Σημαία, 15, 10, 12. — Νικηφόρον Σίφος, 15, 10, 12.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαρβαρομάχος Έλλάς, 15, 9, 12. — Έλληνικόν Στέμμα, 15, 8, 11. — Χρυσόφραση Έλίπια, 14, 8, 11.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δευτερά στούς Σκλάβους, 15, 7, 11. —Μερία Χ. Λεπίση, 14, 7, 10. —Μεγάλη Ίδέα, 14, 7, 10.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Γεώργιος Π. Λαγκατός, 8, 3, 5. —Ιούλιος Κάισαρ, 8, 2, 5.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζανθό Έλληνοπούλι, 15, 9, 12.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ωραίο Θαλασοπούλι, 15, 7, 11. —Νίνα Ν. Κοτσίδη, 15, 5, 10.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κατζής Περμετιανός, 14, 5, 9. — Πατρινοπούλο, 14, 5, 9. —Αναστασία Π. Μικολαΐδου, 12, 6, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Παγαταία Κόρη, 10, 5, 7. —Κόκκινω Γάντι, 10, 5, 7.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Κήμα τού Λαυρίου, 8, 5, 5. —Άσθη της Δόξης, 8, 2, 5. —Τεύθρας, 8, 2, 5.

—Τά συνεμάκια.—Όι τέσσαρες ηλικίες της Σέληνης.—Ό Σε πήρα για πούλι.—Τό κόκκινω φυτόν.—Ό Γουόνη.—Ό υσταί-ό πόσμος.—Ό Η λάςυς εν τη ενόσσην κηλ.—Ό Έκρινάδες τού Γεωργίου κηλ.—Ό Λέβης της πυροβολοαχίαν.—Ό Ένα παραμύθι.—Ό Γεννάια Καρόλα.—Ό Τριονία—Ό Γαλήνη.—Ό Γλοκάραμα.—Ό Τά μαντάκια τού Δουμά.—Ό Χωρικοί της Χίου.—Ό Η Μητέρα.—Ό Δο είκονες.—Ό Τό τόπι.—Ό Τό Τεμπέλιχον.—Ό Τά Χριστουγεν, δωρα της Ξενικής.—Ό Δουλιού.—Ό Χωρικός κεί ο χορός.—Ό Τό θανματογενό χορόν.—Ό Τό κόφιμο τού μαλλίνου.—Ό Στεφός.—Ό Η θλίψη μου.—Ό Περίπλανο.—Ό Στό βράχο τού Ξουκλήσοβ.—Ό Τό προσηγοπούλο.—Ό Στίχοσ.—Ό Μετάρα.—Ό Τό Ηλιοβαλίσμα.—Ό Παιδ, Πνεύματα και διάφορα διά τούς Έβδ. Διαγωνισμούς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Από 16 έτών και άνω, καθώς και οι μη σημειώσαντες ηλικίαν εις τή τετράειση).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μεγάλη Έλλάς, 15, 13, 14. [Έκτός Διαγωνισμού: Τραγοῦδι της Λευτεριάς, 15, 15, 15]

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλληνική Σημαία, 15, 10, 12. — Νικηφόρον Σίφος, 15, 10, 12.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαρβαρομάχος Έλλάς, 15, 9, 12. — Έλληνικόν Στέμμα, 15, 8, 11. — Χρυσόφραση Έλίπια, 14, 8, 11.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Δευτερά στούς Σκλάβους, 15, 7, 11. —Μερία Χ. Λεπίση, 14, 7, 10. —Μεγάλη Ίδέα, 14, 7, 10.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Γεώργιος Π. Λαγκατός, 8, 3, 5. —Ιούλιος Κάισαρ, 8, 2, 5.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω) ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζανθό Έλληνοπούλι, 15, 9, 12.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ωραίο Θαλασοπούλι, 15, 7, 11. —Νίνα Ν. Κοτσίδη, 15, 5, 10.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κατζής Περμετιανός, 14, 5, 9. — Πατρινοπούλο, 14, 5, 9. —Αναστασία Π. Μικολαΐδου, 12, 6, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Παγαταία Κόρη, 10, 5, 7. —Κόκκινω Γάντι, 10, 5, 7.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Κήμα τού Λαυρίου, 8, 5, 5. —Άσθη της Δόξης, 8, 2, 5. —Τεύθρας, 8, 2, 5.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΗΕΙΑ: Κήμα τού Λαυρίου, 8, 5, 5. —Άσθη της Δόξης, 8, 2, 5. —Τεύθρας, 8, 2, 5.

Πόθος του Έλληνομοφ, ά. Αυτερωμένο Διβαΐδι, ά. (ΣΠ). Μήτρους Κοινοβούλιος, ά. (ΣΠ). Ασπροούλιος, ά. (ΓΧ).
Αναμνήσεις Ψευδωνύμων: Αεροναυτικός Αερινάς, ά. Σιλώις, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 το πολύ προτάσεις λέξεις 60. Διά τας περιλήπον 10 λεπτά ή λέξεις.)
Μ.Μ. επιθυμούν να ανταλλάξουν: ή Ρεζεντά με Τραγ. τ. Αυτ., Κταν. Δαβ., Έλπιό. τ. Σιλιάβ., Μασατοβιαν.—ή Ιουδήθ με Καλλιάνθι., Βοσκοπ. τ. Πήλου Κοσμοκράτ.—ή Θλιμένη Ψυχή με Θλιμ. Καρδ. Θλιμ. Φαρσά., Μελαχ. Κιφόρ.—ό Αερόμητος Αδων με Αδονία τ. Χαιρ., Έλλ. Κλέρις., Κόρ. τ. Κυμ.—ή Σεντιέρμη Μακεδονοπούλα με Έπισκ. δά Βοδού, Τραβ. Μακεδονοπούλ., Μανεδ. Αστέρια, Όχη. Δαΐδ., και λοιπούς Μακεδόνας.—ή Αερόμεγηττά με Έρσιπην.—Έκκεντρον., Ρεζεντά, Κυνθέριαν., Όδουσσα.—ή Νικήτρια Γαλανόλευκη με Αερόμ. Έλληνα, Κόρ. τ. Βουινό, Πόλην. τ. Όσιρ., Καλλιάνθι., Βοροπόθι., Ρεζεντά, Κατοργάρι., Ιουδήθ.—ή Αερόμητος Αμαζών με Τραγ. τ. Αυτ., Κταν. Δαβ., Όχη. Δαΐδ.—ή Σαρμαστοπούλα με Πόλην. Αδαμάντ. Μικρ. Μάγιο., Αριση. Σάμιον, Νικ. τ. Αδρ., Αερόμ. Αμαξ.—ή Καστανή Αεριοπούλα με Ίνδην Ηερμαία., Πακροφυλίσαν, Αεικ. Σιλουτίαν, Νίμισαν.—ό Νικήτης Στρατάχης με Νικ. τ. Μαρζογ., Νικήτ. τ. Αουστ., Νικήτ. Στρατ., Ζέφουρον Κοσμοκράτ., Μαδρ. Αστ., Αστ. τ. Νικ. και όλους τους Πατρινοδς, Ίθακαριούς, Λαρισιανοδς, Δεκαβουδιος, Θεσσαλονικεις.—ό Φρουρός της Ελλάδος με Κόρ. τ. Βουινό, Στραταρ. Δέβετ., Αγαποπολλίσι., Ρεζεντά, Τιάσων Βίραμ., Ζιζέτ., Κυθέρι.—τό Βελουδένιο Τριαντάφυλλο με Τριανταφυλλέτιαν, Μελ. τ. Έλλάδ., Ανομιμένο Θυμαρ.—τό Μυρομένο Γρασμί με Ήδεκιαν, Τσελλοαρι., Ρομιαίν.—τό Πουλί της Καταρίδος με Σισφ. τ. Νικ., Όλιμ. Φαροπί., Φωνή τ. Ηπίο., Ψεπί. Κομικ., Έλλ. Οδρανόν, Ίδ. Ήρωα, Τραβ. Νεσίτ., Τσελλοαρι., Καλλιάνθι., Πουλί.—ό Έλληνομύτος με Ρεζεντά, Λαρισ. Δαβ., Έκκεντρον.—ό Αριε. με Περαχτ., Ασοφον, Αντιπότ., Κυνθέριαν, Μαγαραβ., Αγαποπολλίσι., Σει. Δοδ.—Ακτιήν. Αεμοστρόβ.—ό Μενεδών Ποδοκόπος με Μυρήν, Αερόμ. Αμαζόνα, Ρεζεντά, Δεσθ. Δικ., Καλλιάνθι., Μικρ. Δοδ.—ό Κόντε Ραπαδάκης με Φίδρο τ. Δεβ., Κταν. Δαβ., Ρεζεντά.

Η Διάπλισις άσπαξεται τούς φίλους της: Όόμορον Απολλάνα (έστειλε Έχει Λαρκάταν δρ. 1,65) Κόρμεν Σύλβα (σου ένεκρήθη εις τό 16ον φύλλον) ή έπιστολή δεν ήτο από τό Βρασιλόν) Μυρήν (ώρατος ό περιπατος: σα να ήμουν κι έγω μαζί σας) Ακτιήν (άκούε, λεί, άν άδουμαί! να ήλθης χωρίς άλλο!) Κων. Α. Έλεσθ. (να!) Μιραμάρ (ένεκρήθη στο 13ον.) Αγαποπασιαν (θρυμμασία ή ιδέα σου και πολλά καλακτηνική για τόν κ. Σ. αλλά ήγε καιρδ να την πραγματοποιήση!) Γογγήν Φαροποβίαν (κάλα, θά τη στείλω) Νόραν (δέν ένθυμώμαι

άν τώστειλα έγώ) ό κ. Σ. σ' εύχαριστά για δσα γράφεις) Έκκεντρον Έλληνα (πάρ τδ από τώσα, να τό έχει, και τώ χρόνον, που θά είσαι ένηλική, τό διαβάξεις) Παγκόμιον Όσιρον (δυστυχώς!.. κι ό καταγέλλεις είναι τόσο πολλές, που δεν ήχο τόσον να τίς δημοσιεύω) Έκκεντρον Έλληνοπούλο (ήξει καλώ: τό λήθος έδορσάθη) Δικηγόρον τών Συνδρομητών (τδ έλαβα για τόλλα ήγε ύπομονή) Αν. Α. Αν. (τδ έλαβα, μά ό Πίναξ δέν έτυπώθη άκόμη) Κόμμα τού Αγαίου (ό κ. Σ. δέν γράφει τόσα τίποτα αυτά όλα που βλέπεις, είναι γραμμένα πρό πολλού ή αναδημοσιεύσεις λυπημένως, άπογορευμένως, δέν έχει τόρα όρεξη για κανονικά παράματα) δέν είναι όμως κακός ή πεισματάχος, για να έμποδίση και τό ζανταπόημα τών παλαιών) Πατρινδ Ναυτόπουλο (πρέπει να μου τό επιστρέψη, για να σταλή 'ς όποιον άνήκει) ό κ. Σ. σ' εύχαριστεί για τό έσοπάθωμα) Φρόντον, Φωνήν της Ήπειρον κελ. κτλ.

239. Μαγική Εικόνα άνεν Εικόνας. — Μαρτίνα, ή άπάντησίς σου ήχε τόσα όρθογραφικά, συντακτικά και λογικά λάθη, ώστε ό Άνακίας την πέταξε. — Πού; — Έκαί πού σου είπα. — Έστάλη από της Μικρός Ηοσίδος

240. Διπλή Άκροεπιξις Τά μιν άρχικά των κατωθι ζητουμένων λέξεων άποτελουν Ήπειρον, τδ δε δεύτερα γράμματα όρος της Έλελάδος: 1, Μέγα πτηνόν. 2, Μέρος του καρπού. 3, Έργαλειόν. 4, Άρχαίος άρχαίεσκων. 5, Γεωμετρικόν σχήμα. 6, Μέρος νη; ή πλοοκακήν. Έστάλη από της Έλληνικής Άμφης

241. Φωνηνητόπιον. φλ - τυ - λδν - κν - κπρ - Έστάλη από τ. Πατριδός τ. Ήρώων

242 Γεΐφος Έστάλη από Παν. Σ. Καυαντζή

ΛΥΣΕΙΣ 2ων Πνευμ. Δοκή. τού φύλλου 2 23. Φανίτης (φανή. εϊς.)—24. Γάτος βάτος.—25. Άμφοδής(η) κρέας.—26. Όσμή.—28—32. Διά τού Β: 27. Α Βόλος, 86 σος, 6 βήτα, 3 ραχός, 3 θήτα, 3 ραχός, 3 θήτα, 3 ραχός. — 33. ΟΥΡΑ Α Δ Κ Μ Ν Η ΑΙΑ (Όμοιος, ΠΥσσος, ΚΕΡμας, ΕΛΛΑΣ, Κιμοσας, Αύστρια.) — 34—37. 1. Ίδέσσοι έλπει. 2. Αεροβλήν μίσει. 3. Άγρουσι πιστουά. 4. Έψθρον διάλυα. — 33. Έν δυς υ ν ι ε φ ε δ π ο μ ε ν ε. (ένδ εις τον χυμό από μνεα.)

234. Δεΐγρυφος Ένα γράμμα γαλλικό Μ' έκα Αιγύπτιο θεό Ένωσε κι' άντωμίμια. Και μ' αυτά εις την Άσια, Πίνετ' ένας ποταμός Πολυβούλτητος, κ' ενός. Έστάλη από της Αύστρου τ. Βυζαντ.

235. Σύλλαβογρυφος Έδαν γράφω στη σεντά Δαό φηρνον προφρα, Κι' οτ' αυτά άν προσκολλησω Τού Αγαίου κάποια νήσο, Ονά κέμω τό πουλί, Όπου τόγαπώ πολύ. Έστάλη από τού Υιού της Ελλάδος

236. Στοιχειδρυφος Ση κάποια νήσο άπ' τό Αγαίο Μονάχα πρόσθεσε ένα Ρω Και θενά ιδίη;—άληθεια λέω, — Έλάτωμα κι' όχι μικρό. Έστάλη από της Φωνής της Φιλης

239. Μαγική Εικόνα άνεν Εικόνας. — Μαρτίνα, ή άπάντησίς σου ήχε τόσα όρθογραφικά, συντακτικά και λογικά λάθη, ώστε ό Άνακίας την πέταξε. — Πού; — Έκαί πού σου είπα. — Έστάλη από της Μικρός Ηοσίδος

240. Διπλή Άκροεπιξις Τά μιν άρχικά των κατωθι ζητουμένων λέξεων άποτελουν Ήπειρον, τδ δε δεύτερα γράμματα όρος της Έλελάδος: 1, Μέγα πτηνόν. 2, Μέρος του καρπού. 3, Έργαλειόν. 4, Άρχαίος άρχαίεσκων. 5, Γεωμετρικόν σχήμα. 6, Μέρος νη; ή πλοοκακήν. Έστάλη από της Έλληνικής Άμφης

241. Φωνηνητόπιον. φλ - τυ - λδν - κν - κπρ - Έστάλη από τ. Πατριδός τ. Ήρώων

242 Γεΐφος Έστάλη από Παν. Σ. Καυαντζή

ΛΥΣΕΙΣ 2ων Πνευμ. Δοκή. τού φύλλου 2 23. Φανίτης (φανή. εϊς.)—24. Γάτος βάτος.—25. Άμφοδής(η) κρέας.—26. Όσμή.—28—32. Διά τού Β: 27. Α Βόλος, 86 σος, 6 βήτα, 3 ραχός, 3 θήτα, 3 ραχός, 3 θήτα, 3 ραχός. — 33. ΟΥΡΑ Α Δ Κ Μ Ν Η ΑΙΑ (Όμοιος, ΠΥσσος, ΚΕΡμας, ΕΛΛΑΣ, Κιμοσας, Αύστρια.) — 34—37. 1. Ίδέσσοι έλπει. 2. Αεροβλήν μίσει. 3. Άγρουσι πιστουά. 4. Έψθρον διάλυα. — 33. Έν δυς υ ν ι ε φ ε δ π ο μ ε ν ε. (ένδ εις τον χυμό από μνεα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ [Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άνω 8 σποχέτα δε. 2 (ό άδειχτος όρος, Πέρον τών 10 λέξ. 20 λεπ. ή λέξες, με παχά δε σποχέτα λεπ. 80 και με καρφαλα λεπ. 40. Ό χωριστός στίχος δε. 1.]

— 10—206 — Λαρισιακό Δαβλόκις, έδω θά φανί: τετραπέρατο; Άμίδ!... Άρχα. Λαδη [10—202] Υπερήφανος Έλληνας, ός ανακαλύψιμε και σο, Μιχρή Μάγιοσα, μάτιυσ μας.—Άηηής τού Έδοϊπου, Μικρά Άριονοκράτις. [10—208] Μειδίαμα της Νίχης, Ανομιμένο Θυμαράκι, κλπ. ός έμαθα! Νηηής τού Έβρλίου [10—209] Υπερήφανος Έλληνας, για τή γιορή σου δέξου πολλές εύχες. Κανόνογια Δάφνη, Ανομιμένο Θυμαράκι. [10—210] Αναλλάσσω κάρτες όλων τών ειδών με δια τα διαπλάστυλα. Μισόν Διαπλάσσεως.— ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ [10—211] Αναλλάσσω Μ. Μυστινά και κάρποσάττ έ: τό ες ός τού Θεριστή, προτιμώνας cart de salon και τρεπεία, με έλες και μ' έλιους.—Στον Άσκημάη Ι. Πανούλινο στη Μυτιλήνη. (Άπρ' 75)

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ [10—212] Απαλοσιόπαδες, έδω είμαι! Έμπρόει βροστεμα. Αναλλάσσουκάς τ-κοπαλά μέσω Διαπλάσσεως. ΜΟΧΟΜΑΓΚΑΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ [10—213] Βροβέβνια, τι σοδκαμε ό κοπριμενος Πλοιαρχος Γόρντ να τόν περσός για μέν; Τη έλαβες χιούτιη!!! ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΑΣ [10—214] Τσελλή Ατοιγγάνα, Τσελλή Νεσής έ: ποτε θά περιμένα είδικά σας Μ. Μιστ. Ζεντίτα, Ίδην Πηνυλίαισα, Μιρέτι, δέχσοθε ανταλλαγή Μ. Μυστικόν;—Ψηφίσε τδ Ψευδώνυμα Έλπις τών Σιλιάβων, Έλληνοδς Πόθος.—Άγρια Τσιγγάνα. [10—215] Φτωχό Χιωμαηλιάν, δέχσοθε άλληλογραφιαν; Ρεζεντά [10—216] Άγρια Τσιγγάνα, για τή σπουδαία ανακαλύψη σου! Συγχαρητήρια.— Άγριος Ατοιγγανος [10—217] Αερόμητη Σεμαίρα, γράψε θέλεις να δημοσιεύσω τό όνομα σας; (Καθυστερήσσο) ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΑΣ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ Της Α' Περίοδου (1879—1899) από τούς ένδοθεντας 34 τόμους ύπαρχουν άκόμη μόνον όι έξης ένδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 24ος.— Έκαστος τόμος δραχ. 3. Ταχυδρομικός δε άποστειλλόμενος δραχ. 3,20 δια τό Έσωτερικόν και δε. 3,50 δια τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περίοδου (1894—1918) ύπαρχουν όλοι οι ένδοθεντεςτόμοι. 25 εν δλοφ.— Έκαστοςτόμος άφορπίτος δε. 10 και σαμμένος δε. 11. Ταχυδρομικά τέλη έκαστος τόμου προσθετά εις τας άνω τιμάς: δε στα 50 δια τό Έσωτερικόν και δε. 1,50 δια τό Έξωτερικόν.